

Kázání v neděli 21. 1. 2018 (Ester Čašková)

Řím 5,1-5

Do kostela lidi často přivádí touha po naději. Mít něco, co neztroskotá. Být zajištěn. Nemuset se bát budoucnosti. A my takovou naději máme. Mluvíme o dobrotivém Bohu, který odpouští, o Kristu, který miluje hříšníky.

Jaksi stranou už necháváme to, že Bůh je také horlivý, žárlivý, Bůh, kterému často nerozumíme a který umí děsit. A moc nezdůrazňujeme ani to, že je to Bůh náročný, který chce po člověku naprostou, totální poslušnost, vydanost k tomu. A nic neodůvodňuje, nezodpovídá se nám, proč to a ono žádá. Prostě jen řekne: *Myšlení má nejsou jako myšlení vaše a cesty mé jako cesty vaše.*

A my se potýkáme s pochybnostmi, jestli Bůh může být dobrý, když přichází trápení a nemoc, když umírá někdo, koho máme rádi nebo se zdá, že se sami blížíme ke smrti. Ptáme se, Bože proč? Když nás máš rád, proč se věci nedějí podle našich představ?

Ale jaké jsou ty naše představy a touhy? I naše touha víry je často touhou po klidu, snadné cestě, touhou po Božím království kam se jde jednoduše a bez sebezapření. Je to obecná lidská touha po jistotě šťastného života bez trápení a zkoušek.

Přiznávám, že ani já nezdůrazňuji tyhle těžké otázky, když se snažím pro víru někoho získat. Je to asi běžné, že v misijním úsilí ukazujeme jen ty lepší stránky. Pozitiva, která s sebou víra nese.

Jenže to není úplně fér. To je potom klamná naděje, klamavá nabídka. Jako když těžce nemocného nebo umírající utěšujeme, že se to zlepší. A místo, abychom ho vedli k víře v Boží budoucnost, podsouváme mu, že má věřit ve svou budoucnost – třeba i proti Bohu a jeho vůli.

Zaměňujeme pak víru v Boha za víru v něco, za víru v událost a to ještě takovou, aby se nám líbila. Jenomže víra v něco je modlářství.

Takovým způsobem můžeme udělat modlářství i z křesťanské naděje. Křesťanova naděje neznamená, že mi bude vždycky dobře, protože Bůh je přece na mé straně a je dobrý. A musí mi přece dobro přát. Ptáme se, co je to dobro podle Boží vůle?

Křesťanova naděje je naděje v Pána, který přijde a zvítězí, protože už přišel a zvítězil. Bylo to vítězství zvláštní a pro mnoho lidí nepochopitelné. Ale věříme, že nad smrtí a hříchem Kristus zvítězil s konečnou platností. Nikdo nemá větší moc než vzkříšený Kristus.

Naše naděje je tedy naděje v Někoho. Ne naděje ve zlepšení situace. Nikoliv naděje na světlé zítřky. Nebezpečí je právě v tom, že se podstatou naší naděje stane NĚCO, a nárokuje si také, JAKÉ TO BUDE. Pak utíkáme od křesťanství do pohanství. Do takové obecné náboženskosti, která s něčím nad sebou počítá, ale chce to podle sebe a chce se o to sama přičinit.

Možná se to stává i nám, že se těšíme víc na samotné NEBE než na blízkost svého Pána, ať už je to kdekoli a za jakýchkoli podmínek. Chceme něco od Krista, ale nestojíme o NĚJ samého.

My totiž se smrtí nechceme počítat. Nemluvíme o ní a nechceme na ni myslet, protože je to konec, kterého se bojíme a který vlastně nechceme připustit. Tušíme totiž, že s ním souvisí také zhodnocení toho, jak jsme žili, že bude soud. A my se nechceme Božím soudu vystavit.

Smrt je právě takovým soudem nad vším, co je jen z nás. Víme a někdy i přiznáváme, že to naše lidství je hříšné. Že i z našeho srdce vycházejí zlé myšlenky.

Kdo z nás by mohl říct, že nikdy neměl jedinou zlou myšlenku a že si nebe zaslouží? Že před soudem obstojí s čistým štítem? Kdyby to tak bylo a my bychom mohli beze strachu stanout před Bohem, byla by smrt skutečně jen přechodem z jedné fáze života do druhé.

Ale smrtí nám Bůh právě ukazuje důsledky hříchu. Před ním neobstojíme. Nemáme právo na existenci. Do jeho společnosti, do jeho království přece nevstoupí nic zlého, nic hříšného.

Abychom tuhle hrozivou pravdu nemuseli přiznat, snažíme se tomu nějak utéci a vyhnout. Sebeospravedlňování je ta nejběžnější cesta. Říkáme si: Vždyť to se mnou není tak zlé. Jsou lidé horší než já. A já jsem přece věřící! Zbožný člověk. Chodím do kostela, modlím se, snažím se žít dobře. A navíc ještě pracuju pro církev! Mě přece Pán Bůh musí ocenit a přijmout. Kdo jiný by měl být v Božím království než takový jako já?

Jenže cesta za Kristem je cesta kříže. Cesta ponížení, vydání sebe sama. To slyšet nechceme. Jen málokdo z nás umí přitakat tomu, když v nás Bůh křížuje toho starého člověka s jeho nároky a přáními. S naší lacinou nadějí na věčný život.

Křesťan je člověk, který s pokorou přizná, že nemá před Bohem vůbec na nic nárok. Nemáme právo být Božími dětmi. Nemáme právo na spasení ani na věčný život.

Křesťanství tedy vlastně není návod, jak uniknout smrti, ale je to cesta, jak umřít užitečně: být ukřižován spolu s Kristem. Aby pak už dál ve mně mohl žít jen Kristus, ne to moje staré já. Můj vlastní život má smysl a cenu jen tehdy, když je místem, ve kterém přebývá Kristus. Když mu dávám prostor. Když ze mě mluví a skrze mě jedná. Jsem-li jeho nástrojem. Jestliže je v nás živý Kristus, ten už neumře! To je podstata naší naděje. Jinak řečeno, budoucnost má jen to, co v nás tvoří Duch svatý. To neumře. Ale my sami, naše tělo i duše, člověk takový, jaký je, nemůže mít podíl na Božím království.

Víra tedy není laciná útěcha, že všechno bude dobré. Někdy si myslíme, že Pán Ježíš za nás umřel, abychom my už umřít nemuseli, aby nám cestu kříže ušetřil. A pak se těžko vyrovnáváme s tím, že život je plný trápení a zkoušek a že každého z nás tělesná smrt čeká. Naděje křesťana spočívá v něčem jiném. Kristus nás ušetřil domněnky, že cesta kříže je koncem všeho. Že nemá smysl a vede do temnoty a nicoty. Díky Kristu víme, že cesta kříže vede ke vzkříšení. Ale neznamená to, že my sami už po té cestě jít nemusíme, že v nás už nic nemusí umřít, že si tu můžeme vypěstovat a rozkošatit toho starého člověka a pak ho jen přesadit do Božího království.

Do Božího království vejdu ti, kdo skládají všechnu svou naději v Bohu. Kdo vědí, že sami ze sebe nemají žádnou šanci. Ale s důvěrou, až s riskantní odvahou se obracejí na Boha stejně jako Ježíš na kříži. V tom žalmu 22, který se modlil na kříži je také věta: *Otcové naši doufali v tebe a tys jim dal vyváznout. Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni.*

To je naděje, o kterou zápasí Kristus na kříži i ti, kdo jdou se svým křížem za ním. Ano, je to drahá naděje. Žádná sleva, žádný výprodej, žádné laciné a snadné nebe.

Naše pokušení je právě v tom, že chceme utéci od této pravdy do iluze, od kříže do voňavého dýmu, od Krista ukřižovaného rovnou ke Kristu oslavenému. Naše pokušení je vyhnout se zkouškám, které jdou až na dřeň naší víry. Bůh své svědky nešetří. Vzpomeňte si na Abrahama, který měl obětovat svého jediného syna. Věřil Bohu navzdory tomu, co prožíval. Cesta víry je cesta velikého rizika, protože žádá po člověku, aby se zbavil všech jiných jistot. Aby svou nadějí upnul jen a jen na Hospodina.

Je to ovšem docela praktické, protože všechny naše jistoty vezmou za své na prahu smrti. Co si s sebou vezmete do rakve? Co vám bude útěchou na smrtelné posteli? Pro to určitě stojí za to žít už teď. Na našich lidských, pomíjivých nadějích příliš mnoho nezáleží. Bývají také často zklamány. Pravá naděje však nezahanbuje. Neklame a nezkłame toho, kdo na ni spoléhá. Život se otvírá těm, kdo jdou spolu s Kristem cestou kříže, přitakávají ke své smrti a nemají jiný nárok, než aby i v nich byl živ Kristus. To přece vyznáváme při křtu: *Už nejsem živ já, ale živ je ve mně Kristus.* Takovým Kristus otvírá bránu života. Není to za zásluhy, je to z jeho lásky a milosti. Ale právě tou Boží láskou a milostí si smíme být jisti.

Proto apoštol Pavel napsal:

R 8:38-39 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ³⁹ ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Pane, prosíme o pravou naději. Ty znáš naše marné naděje a touhy, které tebe míjejí. Dej, abychom dovedli přijímat všechno, co přichází, v jistotě, že od tebe a od tvé lásky nás nikdo a nic oddělit nemůže – ani trápení, ani bolest a ani smrt. amen